

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΗΘΕΛΑ

Σ' αὐτὸ τὸ τόπο, ποῦ σιγὰ τὸ θῦναι μουρμουρίζει
Καὶ τὸ πρυγγὶ μαλαχὲ στὸ κυπαρίσι ἐπάκω
Τὸ πόνο πᾶχει στὴ καρδιὰ μὲ λύπη κελαϊδίζει,
Σ' αὐτὸ τὸ τόπο ἦθελα νὰ πέσω νὰ πεθάνω.
Κ' ἐδῶ τὸ μνημὲά μου πρυγγὰ νὰ γίνη μ' ἡσυχία,
Νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ ἀγάπη μου γιὰν ἀρχέται νὰ χύνη
Πικρὰ τὰ δάκρυα μὲ καὶ μὲ ἀπελπισία,
Νὰ κλαίῃ τῆς καρδοῦλας τῆς τὴν ἀθεσπὴ δόνη.
Μὰ νὰ περὶ γλαστὴ καὶ μὲ γλυκὸ καμάρι
Νὰ λέῃ πῶς τώρα θὰ μὲ ἰδῇ, καὶ μὲ χαρᾶς τραγοῦδι
Νὰ τραγοῦδῃ στὸ πλάι μου τοῦ ἔρωτα τὴ χάρι,
Καὶ στὰ ξανθὰ μαλάκια τῆς νὰ βάνῃ ἄσπρο λουλούδι.
Λουλούδι ποῦ θὰ φύτρωνε στὸ κρῖο μου τὸ χῶμα
Καὶ θάχε τὴ βιζούλα του στὰ βάθη τῆς καρδοῦλας μου,
Νὰ πέρῃ τὴ ζωὴ ἀπ' αὐτὴ, ἀπ' τὸ νεκρὸ μου σῶμα,
Γιὰ νὰ τὸ δίνῃ μ' εὐωδιὰ τῆς ἀγαπητικίᾳς μου.
Ἔτσι ποτὲ στὸν τάφο μου θὲ θὰ βαρυστενάζω,
Μὰ μία λάμψι αἰώνια τὸ μαῦρο τὸ σκοτάδι
Θὰ διώχνῃ, καὶ παρηγοριά στὰ στήθιά μου θὰ βάλω
Πῶς δίνω τῆς ἀγάπης μου ζωὴ ἀπὸ τὸν ἄδην.

ΦΟΙΒΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἄν ἦρθε πάλι ἡ ἀνοιξὴ καὶ τοῦ χειμῶνα πᾶνε
Τὰ σύννεφα κ' ἡ καταχνιά, τὰ χιόνια, τὰ χαλάζια,
Ἄν πρᾶσινίζουν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι ἀνθοβολᾶνε
Κι' ὁ οὐρανὸς ἐφόρεσε καὶ πάλι τὰ γαλάζια.
Ἐμένα ἡ καρδοῦλα μου φορεῖ γιὰ πάντα μαῦρα
Κ' ἔχει τὸν πόνο γιὰ ἀνοιξὴ καὶ γιὰ δροσρὰ τὴ λαύρα.

Πέφτουν σὰν φύλλα ἀπ' τὸν καὶ μὲ τῆς ρεϊότης μου τὰ χόρτα,
Ἐ τοῦ τάφου τ' ἀσπιδόλιασμα πικρὰ καὶ ἀπελπισμένα,
Μόνο μὲτὰ χάρι ἦθελα... τὰ μαῦρα χελιδόνια
Νὰ πᾶνε στὴν ἀγάπη μου, ποῦναι μακρὰ ἀπὸ μένα,
Καὶ νὰ τὴν ἐξυπνήσουνε κεῖ ποῦ γλυκὰ κοιμᾶται
Καὶ νὰ τῆς ποῦνε, σὰν ἐμὲ καὶ αὐτὴ νὰ μὲ θυμᾶται.

Ἐν Ναυπλίῳ 17 Μαρτίου 1886.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ SHELLEY

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΝ

Ἐλα παιδί μου, ἀγάπη μου, κ' ἡ βάρκα μᾶς προσμένει,
Συγχροπηδοῦν τὰ κύματα, βορῆς τ' ἀνεμοδέρει
Κ' εἶνε παι δάκι μου φτερό καὶ ἀδύνατο τὸ πλοῖο,
Κ' ἡ θάλασσα δλόμανρη τὰ σύννεφα τριγύρω
Μᾶς φοβερίζουν μ' ἀστραπαῖς, μὲ κύματα, μ' ἀντάρια...
Ἐλα, πουλάκι μου γλυκὲ, ἔλα καὶ πᾶμε ἀντάμα!
Φουσκομαροῦν τὰ πέλαγα καὶ ὁ ἀνεμὸς βουίζει,
Ἀλλὰ ἐμένα πλείότερο, παιδί μου, μὲ φοβίζει
Τοῦ ἀνθρώπου ἡ κακογνωμία, τοῦ νόμου ἡ τυραννία...
Πᾶμε νὰ μὴ σὲ πάρουνε οἱ ἀσπλαγχοὶ μὲ βία.

ὦ, τώρα δύο, ἀδέρφια σου, μοῦ ἔχουν ἀρπαγμένα
Καὶ περὶ ποτὲ δὲ θὰ ἔμπορουν νὰ σμίξουνε μὲ σένα
Ἄχ! τ' ἀρπαζαν σκλαβοπούλα, μέσ τῇ γλυκειά τους ρεϊότῃ
Κι' ἀλλάζανε τὴ γνώμη τους, τὴν πίστι τους τὴν πρώτη,

Καὶ σὰν κατὰ ἐμὲ καὶ σὲ θὰ μελετοῦν μὲ τρόμο,
Γιατ' εἴμαστε ἐλεύθεροι καὶ ἔς τοῦ θεοῦ τὸ δρόμο.

Μὰ δὲν πάντα δὲν μποροῦν αὐτοὶ νὰ κυβερνοῦνε
Οἱ τωρικοί μας τύραννοι, ποῦ τόσο μᾶς μισοῦνε.
Κι' οἱ πλάτοι τους οἱ ἱερεῖς, καὶ αὐτοὶ θεὰ χαθοῦνε,
Ἐ τὴν ἄδυσσο ποῦ ἐσκάψανε θὰ καταπορτισθοῦνε.
Νά! σπρώχνονται, στὴν ἀμμουδιὰ καὶ ἀγρομαχὰ τὸ βέμμα,
Τὸ βέμμα αὐτὸ ποῦ ἐβάψανε μὲ χαλασμούς, μὲ αἷμα,
Κι' ὅπου ἀπὸ βάθη ἀμέτρητα ἔρχεται καὶ ἀναβλύζει,
Ὅρμα, φουσκώνει γύρω τους καὶ μὲ ὀργὴ ἀφρίζει,
Καὶ τὰ σπαθιά, τὰ σκῆπτρα τους τὰ σπάει τὰ γκρεμίζει
Καὶ στὰ αἰώνια κύματα τὰ καραβοτσακίζει.

Ἐλα, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς, ἡσυχάσε, κοιμήσου,
Τί σκιάζεσαι; τῆς βάρκας μας τὸ κοῦνημα, πουλί μου,
Ἐ τοῦ πελάγου τὸν ἀφρό καὶ τ' ἀγριο μούγκρισμά του;
Ἐλα κοντά μου, πλάγλασε, μὴ σκιάζεσαι, παιδί μου,
Πίστεψε πῶς ἡ θάλασσα ποῦ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μᾶς εἰσφέρει,
Καὶ πειρασμένα ἀχόρταγα τὰ βάθη τῆς μᾶς δείχνει,
Ὅτε τὴν ἔχθρα, ἀγάπη μου, ὅτε τὸ μῖσος ἔχει
Τοῦ κόσμου, ποῦ τοὺς ἀμοιρους καὶ ἐδῶ μᾶς κατατρέχει.

Ἐ ὦρα αὐτὴ σὰν ὄνειρο μὲ μέρα περασμένο
Θὰ ῥαί γιὰ σένα ἀπίστευτο, κοτζολισμονημένο.
Γοργᾷ ὥς τόσο, ἀγάπη μου, ἡ βάρκα θὰ μᾶς φέρῃ,
Ἐ τὰ γαλανὰ τὰ κύματα, ἔς ἀγαπημένα μέρη,
Ἐ σὲ γλυκὴ καὶ ἀτάραχο Ἰταλικὸ ἀκρογιάλι,
Ἐ ἐκεῖ ποῦ ἐπρωτοσηκώσε ἡ Ἐλευθερία κεφάλι,
Εἰς τῆς Ἑλλάδος τᾶριο καὶ μυρισμένο χῶμα,
Κι' ἐκεῖ σὲ λίγο θὰ ἔμπορῃς μὲ τ' ἀπαλό σου στόμα
Νὰ ὀνοματίσης, νὰ εὐλογῇς, στὴν ἰδία τὴ λαλιά της,
Τὰ τόσα παλληκάρια τῆς, τ' ἀτρόμητα παιδιὰ της.
Κι' ὁ νοῦς σου ἐκεῖ, σὰν φωτισθῇ στὴν ἀγία κολυμβήθρα,
Μέσ τὰ σοφὰ της νάματα, τὰ φωτισμένα βεῖθρα,
Καὶ λάβης φῶς στὴ λάμψι τῆς, καὶ ὀνομασθῇ παιδί της
Πατριώτης θὰ ῥαί ἀληθινὰ καὶ ἐλεύθερος πολίτης.

Ἐν Λονδίῳ κατὰ Μάρτιον 1885.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΟΡΑΙΝΑΣ.

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΟΥ

(Ἀχροστιχίς).

Ἀκούεις φίλη τί ζητῶ; θὰ κάμῃς ὅ,τι γράφω;
Νὰ φέρῃς νεκρολούλουδα καὶ νεκρικὸ κανδύλι
Τὸ φίλτρο μας νὰ θάψωμε σ' ἀραχρυσασμένο τάφο!
Ἰέρεια νὰ εἶσαι σὺ μὲ τὰ ψευδοῦ σου χεῖλη,
Γιὰ σκέπασμα μαρμάρينو νὰ βάλῃς τὴ καρδιά σου,
Ὅλα νὰ θάψῃς μέσα κεῖ ποῦ σοῦ ἔγραψα τραγοῦδα
Νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ἡ ἀγρία καὶ ἀσπλαγχνὴ ματιά σου
Ἡς μαρμαίρει καὶ αὐτὰ τὰ δροσερὰ λουλούδια.

Σμύρνη τῇ 1 Μαρτίου 1886.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΠΠΑΣ.